

GLASUL ROMILOR

ADMINISTRATOR :
N. NICULESCU

DIRECTOR-FONDATOR :
GH. NICULESCU

REDAȚIA
Piața Sf. Anton, 10

Oficiosul romilor
din România

ABONAMENTE
Pentru romi . . . leu 100
« particulari » 200
« instituții și
autorități publice » 500

Apare de două ori
pe lună

ADMINISTRAȚIA
Calea Șerban Vodă, 79

Majestatea Sa Carol al II-lea, Regele Culturii

8 IUNIE

Jurământul pe care
l-am depus astăzi în
fața reprezentanților
Națiunii depășește zi-
durile acestui locaș
istoric și pentru su-
fletul Meu devine un
legământ sfânt între
Mine, Rege și popo-
rul Meu.

(Din discursul M. S.
Regelui Carol al II-lea,
8 Iunie 1930.)

Când, în ziua de 6 Iunie
1930, s'a aflat vestea sosirii
celui ce avea să scoată țara
din haos, totă suflarea ro-
mânească a tresărit de bu-
curie.

Toți vedeau în Ulăstarul
Domnesc — venit pe calea
văzduhului ca un Făt-frumos
din poveste — pe adevăratul
conducător hărăzit de Dum-
nezeu să conducă țara pe
drum nou, pe drum de lu-
miră.

Și aşa a fost.

Caci Regele Carol al II-lea,
om de fapte, a dat țării în
7 ani de domnie, mai mult
decât se aștepta cineva.

A coborât în mijlocul po-
porului, ascultându-i păsurile
sau luând parte la bucuriile
lui, a croit nou drum de viață
tinerelui, a înzestrat oștirea,
a clădit biserici și școale în
toate colțurile țării, a trecut
de la ogor la instituțiile de
cultură, de la cazarmă la șan-
tier, încurajând munca, să-
dind încrederea, controlând și
luând noi inițiative.

Ziua de 8 Iunie, zi în care
El a fost proclamat Rege,
rămâne alături de celelalte
sărbători ale Neamului, ceea-
ce mai luminoasă, pentru că ea
ne-a dat pe Marele Condu-
cător.

Trăiască Regele!

Gh. Niculescu
Președinte General
al A. U. G. R. R.

Informatiuni

Dl. Gh. Niculescu a trimis azi la Palat, urmatoarea telegramă:

M. S. Regelui Carol al II-lea
Palatul Regal

Majestate!

Romii din România grupați în „Asociația Uniunea Generală a Romilor din România”, respectuos urează Majestății Voastre, cu ocazia a 7 ani dela Restauratie, Mulți ani de Domnie fericită pentru binele Patriei și al Neamului.

Să trăiti Majestate!

Gh. Niculescu

Președinte General al U. G. R. R

In ziua de 13 Iunie a. c. va avea loc săfintirea drapelului sectorului III Albastru, din organizația Capitalei, a Asoc Uniunea Generală a Romilor din România.

Nasul drapelului va fi D-nul Lt. Col. Panaiteanu din Inspectoratul General al Jandarmeriei.

Cu reorganizarea filialei jud. Prahova a fost insărcinat D-l Tudor Rădulescu din Ploiești Str. Crinului 22.

In ziua de 20 Iunie va avea loc săfintirea drapelului acestel filiale, al cărui naș este D-l ministrul Petre Bejan, care va asista la săfintire, impreună cu toți fruntașii județului.

Dela centru vor lua parte D-nii Gh. Niculescu, președinte general, N. Niculescu, secretar general, I. Ionițescu, T. Pantazescu, Gh. Dragomir, Alex. Mara, vice-pred., V. Duțan, casier central. R. Neacșu, președ. jud. Ilfov și Gh. Tonciu, șefii de sectoare ai Capitalei, comitetul central și personalul redacțional al gazetei „Glasul Romilor”.

Şefii de sectoare ai Capitalei sunt d-nii:

I. Ionițescu la sect. I Galben,

T. Pantazescu la sect. II Negru,

Gh. Dragomir la sect. III Albatru,

Gh. Tonciu la sect. IV Verde.

Pentru jud. Ilfov președintele organizator este D-l Radu Neacșu.

D-l Gh. Bianchi, delegatul nostru poate să facă abonamente pentru „Glasul Romilor” *

Iu Sectoarele II Negru și III Albastru s'a înființat căte un sub-centru: primul în Sos Ianului, președinte fiind D-l V. Stan Bulgaru, și al II-lea în Ferentari președinte fiind D-l Marin Dragomir,

* Asociația noastră aduce la cunoștință generală că D-lui Laurențiu Anghel s'a retras împoternicirea de a organiza subcentre înțără întrucât a contravenit statutului.

Martii 8 și Joi 10 Iunie A. U. G. R. R. organizează două șezători în sectoarele III Albastru și II Negru.

La Albastru va vorbi D-l Gh. Gheorgescu, redactorul gazetei despre "3 Regi" iar la Negru D-l av. I. Diaconu șeful contenciosului despre "Eroii Neamului".

Vor mai lua cuvântul arătând însemnatatea zilei D-l Gh. Niculescu, președinte general, N. Niculescu, secretar general, Alex. Mara, Gh. Dragomir, T. Pantazescu, etc.

La ambele șezători se va desfășora un bogat program artistic format din: Coruri, declamații, dansuri naționale și muzică instrumentală, pregătit cu copii romi de D-l Gh. Drăghici, se cretarul sectorului III Albastru-

* Asociația Uniunea generală a romilor din România a luat ființă în ziua de 30/XI/1934 când a fost recunoscută Persoana Juridică de Onor Trib. Ilfov secția I c. c. prinsentină No. 117, publicată și în Monitorul Oficial No. 52 din 2/Illi 935.

De atunci au luate ființă înțără 43 filiale și 387 subcentre cu un număr de 454.000 membri.

Acolo unde nu există filială sau subcentru, lămuririle să fie cerute dela Secretariatul general, din București Cal Serban Vodă 79 și vom trimite delegați pentru organizație.

Origina romilor

Pentru că tigani nu s'a scris prea mult, iar cele ce s'a scris n'a fost decât studii asupra obiceiurilor și moravurilor, neglijându-se aproape complet istoria acestui popor vechi, să-mi fie îngăduit mie, scriitorul acestor rânduri, să descriu printre narativă istorică, originea neamului rom, precum și modul lui de emigrare în Europa.

Se stie că primii tigani s'a strecut în Principatele Române la anul 1300 în Muntenia, sub domnia lui Alexandru Ștefan Basarab (fiul lui Dan I. Basarab).

Hrisoavele mănăstirilor Tismana și Cozia pomenesc despre această dată, arătând că parte din ei erau dați ca dane sau cu împrumut între domn și boieri.

In Moldova tigani au intrat la 1407 sub domnitorul Alexandru cel Bun, venind din Rusia dela poalele fluviului Volga, unde poposise călăva vreme, dar fugind de frica Tătarilor și Cazacilor, care se războiau de moarte între ei.

Profitând de acest prilej, tin să arăt că tigani un popor nomad cu originea indiană, știu fiind că tigani se trag din Indiani, locuind între Gange și Ind, vorbind vechea limbă indiană-sanscrită, au fugit de teama unui mare răzbionic mongol din acea vreme numit Ginghiscan.

Toate popoarele sedentare ale Indiei au făcut act de supușenie marelui cuceritor mai sus amintit, numai scripții străbunii tiganiilor de azi, n'a vrion să fie robi mongolilor și au pornit în cel mai mare exod pe care l-a cunoscut omenirea în decursul veacurilor.

Aceștia au străbătut Persia, Afganistanul și Belucistanul, penetrând în moment dat să se despartă în trei grupe și să pornească în întălă lumea, care în curoto au vrut.

Astfel o grupă, străbătând deșertul Arabiei de Nord a nimerit în Egipt, unde a poposit vreo zece ani, după care au pornit mai departe, tăinând malul de Nord al Africei până la strămoșa Gibraltar, trecând apoi în Spania și Portugalia, mai târziu în Franța până în Anglia.

A doua grupă, străbătând deșertul anatolian atingând Măriile Mărei de Marmara și ale Mării Negre, în felul acesta contact cu străjerii imperiului bizantin, atât căt mai rămăsese din acest al doilea imperiu roman.

Lăsați să treacă strămoșa Dardanele, scripții din această a două grupă, s'a împriștat în toată peninsula Balcanică, de unde o parte după cum am spus

trecut în Muntenia, Ardeal, Ungaria, Austria și Italia.

A treia grupă s'a strecut prin munții Caucaz în Rusia. Am mai arătat că după un lung popas la gurile Volgei, s'a împrăștia în Rusia, Polonia și Moldova, păsuijii pretutindeni pentru că nu venau înarmati și erau veseli, talentați în jocuri și cântece... ba chiar și unele mășteșuguri foarte folosite.

Scripții, acum tiganii, au suferit cea mai grea robie în țările române, în Serbia și în Turcia.

In țările române munceau ca boieri, pe la curțile domnești și boierești, fiind întrebuițați la muncile câmpului, la făuritul aramelor de tot felul, potcovitul calilor și la multe alte mășteșuguri în fierărie la cari ei se pricepeau de minune. Unii făceau pe măsăcricio la nunți și petreceri, alții cântau din scripici, cobze și țimbale, iar alții căuta aurul în albiile răurilor, pentru care erau obligați să plătească o anumită sumă.

In această situație se găseau tigani la anul 1475 sub domnul Moldovei Ștefan cel Mare supranumit cel Sfânt, dată când domnul și boierii aveau drept de moarte asupra lor. Puteau să fie vânduți la targuri și oboare, puțau să fie dați prin acte de danie, ucisi chiar săraci judecată și răspundere, copiii despărțiti în felul acesta de părinții lor.

Astfel tigani oameni din ultima clasă a Indostanului, au fost aduși de năvălirea Tătarilor și au rămas în stare de robie până în secolul din urmă, sub domnitorul Alex. Ion Cuza, când au avut loc mariile reforme sociale ale marelui bărbat de stat Mihail Kogălniceanu.

„Secularizarea avalorilor mănăstirești și desrobirea tiganiilor”.

Romii de astăzi, descendenții tiganiilor din secolul trecut, dându-și seama de vremurile epocii actuale de civilizație și progres, s'a gândit să formeze un bloc, emancipându-se toți romii din întreaga țară.

Astfel, în anul 1934 luna Noembrie ziua 30 și-au înființat o asociație cu denumirea de: „Asociația Uniunea generală a romilor din România”, sub glorioasa domnie a înțeleptului nostru Sf. M. S. Regele Carol al II-lea, și are ca președinte activ pe d-l Gheorghe Niculescu, care și-a pus toată munca și elanul tinereței sale în lupta de ridicare morală și spirituală a tuturor romilor din România, spre a-i putea ridica pe toți la un nivel de judecată egal cu frații români, cu cari trăiesc la jumătate în țară aceasta mândră cu o veche și frumoasă tradiție.

GHEORGHE DRĂGHICI

Lipsa de educație

factor al desechili-brului sufletesc

Rostul omului în lume poate fi privit din două puncte de vedere și anume:

- 1) Perpetuarea și
- 2) Perfectionarea spiritului uman.

La realizarea acestui înțelesc scop, contribue o mulțime de factori, din care cel mai important rol îl au: educația, mediul și credința.

Prin educație, se înțelege totalitatea cunoștințelor pe cari un ins-trebuie să le posede, spre a intra în viață, indiferent de carieră sau meseria ce își va alege, sau de rolul pe care societatea îl va încărca.

Prin viață, noi nu înțelegem un trai de petreceri, sau o acimulare de bogății, ci o viață frumoasă, demnă și morală, trăită conform rațiunii, iar nu pasiunii.

Din nenorocire, în timpurile actuale, o mare parte din individualizări compun societatea, nu cunoște menirea lor și nu și achiziționează săfintenie datoria, urmărind numai îmbogațirea, indiferent de mijloacele prin cari își pot îngădui o avere și să rănească seamă că accastă acumulare de bunuri este făcută în detrimentul altor cetățeni. Deci, acești indivizi se înalță pe ruinele durerii semenilor lor, cauză pentru care se creiază atât de nemulțumiri și se revoltă atât de susține.

Desi în prezent s'a ajuns la maximum de dezvoltare tehnică în toate țările, totuși lumea se plângă de „criza economică”. Criza însă e numai aparentă, căci dacă studiem în mod serios problema, vom vedea că nemulțumirea se datorează numai egoismului și lipsei de seriozitate a individului, care dorește lucruri imposibile de realizat.

Omul uită că are o menire înaltă, aceia de a trăi în armănie cu semenii săi și de a se sacrifică pentru binele omenirii, cauză din care — pentru faptul că s'a defărtat dela rolul cel deosebit de îndeplinit, față de sine și de cei din jurul său — se simte veseagă nefericit.

Pentru a putea cunoaște cauzele acestor stări de lucruri, este necesar ca să vedem cari sunt împrejurările ce au determinat lipsa de echilibru sufletesc, a unei părți din omenirea de azi.

Unul din factorii importanți îl formază școala, care nu cauță să formeze mai întâi caracterul și numai după acia „titrați” sau „specialiști”.

Omenirea, din punct de vedere științific, a ajuns la cel mai mare grad de dezvoltare. Conștiință înșă a regresat, iar susținut, pentru mulți, și-a pierdut încrederea și linia de conduită într-un ideal bine determinat.

Astfel slăind lucrurile, din moment ce individul nu are un ideal în viață, este firesc ca să răticească în haosul necertitudinei și să nu găsească nici-o cale pentru salvare, decât exasperare.

O mare parte din societate și în special din tinerețe, nu cauță să formeze un ideal al vieții lor, să muncească și să cunoască aderărul, ei într-o concepție greșită, egoistă și materialistă, ei cauță o viață comodă, bogată și nemeritate și ferici momentane, desi acestea nu le aduc decât distrugerea vieții lor. (Casul lui Silie Constantinescu, care și-a măcelărit pe propriu săi părinti, numai și numai pentru bani... și distracții).

Avocat Ilie Diaconu
Şeful Contenciosului Aso-
ciatiei.

Acum 7 ani

vionul spre țara Sa.

6.Iunie. Desupra comunei Vadul Crișului.

Până de benzina. «Farmanul» aterizează într'un lan de grâu și așteaptă.

După un timp spore la orizont un „Potez” care alimentează «Farmanul».

Din nou acesta își ia abordul, dar după cățiva kilometri aterizează din nou. De astă dată pana e serioasă.

Vine iarăși „Potezul” care ia pe Prinț la bord și pleacă spre Cluj, unde e primit săratorește.

Imbrăcat în uniformă de „ura” fermidabil, ostășesc ră-

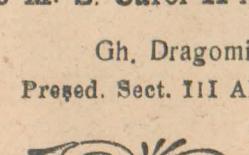
general de aviație, Prințul sună din toate piepturile.

Carol călătoresc acum spre București, într'un avion pilotat de căpitanul Opris.

Sbornul e greu și periculos din cauza furtunii, dar după mai multe încercări muștii sunt treceți și curând apar luminile aeroportului Băneasa

*

La cazarma regimentelor 2 și 9 vânători unde s'a îndreptat după aceea, ofițerii și soldații erau cu ochii plini de lacrimi. Lacrimi de bucurie. Venise cel pe care-L vrea țara întreaga. Iar când El restă. Bine V-am găsit bățăi!, un

D. N. NICULESCU
Prim vice-președ. și secretar
general
Misionar al Sf. Patriarhii

D. TRAIAN IONESCU
Directorul gazetă de propagandă
națională „Datoria”
membru de onoare al A. U. G. R. R.

D. GH. NICULESCU
Președinte general și voevod
al romilor
Misionar al Sf. Patriarhii

In seara de 14 August 1916, era chef mare la cărția lui Don Tănase din Plopeni.

Un grup de excușoniști venind dela Slănic se opriseră să se răcorească cu căte un sprit și găsind că vinul „e minunat” se puseseră pe băutură.

Și pentru că românul la chef trebuie să fie gădilat la ureche, don' Tănase trimisese după Turturică, lăutarul satului, care știa să cânte și bucați „boeresti” pe care le învățase acum un an, când cântase la Ploiești.

Așa se face că acum Turturică, modulându-și vocea în mod caraghios, cântă spre hazul excușoniștilor, într-o foarte scală limbă a lui Voltaire:

*Ji sui un gizon sarma
Parol doner, parol doner
J'ave un grand fler, zăuaza
Parol doner, madam.*

Cucoanele rădeau cu lacrimi, iar bărbații și băgau în vioară băncuțe și franci de argint.

După o pauză, lăutarul dându-și seama că scrântit-o cu frântuzeasca lui, se cufundă într-o doină românească, care avu darul să-i aducă pe toți la tăcere.

Pe strunile viorii lui, Turturică spunea cu măestrie balada neamului, spunea toate durerile pe care le-a îndurat Românul atât de veacuri, spunea tot foloul din inimi, transportând sufletul în altă lume și umplându-l de dor.

Deodată în linștea noptii începu să sună clopotul bisericicii, iar un flăcău veni în fugă din spire primărie strigând: „răsbel s'a declarat răsbel”.

La această veste un „ura” puternic ești din piepturile excușoniștilor, care entuziasmajă începură să cânte:

*La arme !
Cet de un sânge și de-o lege !
La arme !*

Pentru Neam și pentru Rege
Când Patria ne cheamă sub drapel!

Păcuri, păcuri oameni, femei și copii se îndreptau spre cărția lui dom' Tănase neștiind ce să întâmpă.

Unul din boeri se cui atunci pe o masă și vorbi celor de față despre însemnatatea momentului, sătuind bărbații să plece că mai neînfrâză la regimenterile lor.

Apoi excușoniștii se suiau în mașini și luară drumul Bucureștiului, iar sătenii rămaseră în drum, femeile cu lacrimi în ochi, bătrâni oftând, iar bărbații gândindu-se cu jale la reacția care rămânea pe camp.

Pe marginea drumului o femeie mică, sfioasă, cum bățel de mână, plângându-se la tulpanul.

Când se apropi Turturică, copilul se desprinse de lângă măcișă și îl întrebă plângând: „dăde, tu nu pleci, nu-i așa dade?”

Pe pajiștea de lângă satul moldovenesc, unde regimentul era în refacere după lupte glorioase, era petrecere mare.

Muzica și lăutarii cântau, iar sătenii și soldații, uitând pentru o clipă necazurile prin care treceau, jucau brâulețul, bătuta, și chindia.

Dimineața fusese inspecție și parada, apoi Regata Tării deco-

TUR TURICĂ...

frânturi din viața unor oameni necăzuți

rase ofișeri și soldații cari se distinseseră în luptă.

Printre aceștia era și Turturică, lăutarul din Plopeni, pe al căruia piept era prinsă acum „virtutea militară” iar pe umăr galioanele de caporali, ceea mai mare răspălată pentru un ostaș neștiitor de carte.

Mulți nu și explicau nici acum cum a putut acest omuleț fricos să devie erou. Unii mai răuțioși spuneau că de friecă. Si poate aveau dreptate.

Plecă într-o seară din tranșee, fără voia nimănui, să ia apă dela fântâna din vale, Turturică s'a pomenit cu o patrulă nemțescă la 20 metri în față lui.

Neștiind ce să facă a început să miște în dreapta și stânga mâna în care avea gamela.

Nemții crezând că are vreo grenadă pe care vrea să o arunce, au lepădat armele și au ridicat mâinile.

Văzând întorsura, Turturică, care nu era prost, le-a făcut semn să ia înainte și exortându-i din urmă cu gamela, i-a dus plocon în tranșeele noastre unde toți s-au crucit neverindu-le să credă că un omuleț a putut face îsprava aceasta.

Sau găsit atunci la prizonieri acte militare cari au fost de folos trupelor noastre, iar căpitanul Cerbu, comandantul companiei, l-a propus pentru gradul de caporal și decorare, dar ca un militar ce se respectă îndepărta cu 3 zile închisoare, pentru plecase din tranșee de capul lui.

Astăzi Turturică era vesel nevoie mare. Prințându-i decorația, Regele îl sărutase pe obraz, domnu căpitan îl săduse 100 lei, iar domnul major francez dela brigadă îl bătuse amical pe umăr.

Tolănit pe iarbă și trăgând dintr-un chișoc de țigare, Turturică se gădea acum ce multu-miți și mândri o să fie Marina și Dănuț al lui, când se va întoarce în sat cu decorație și va povesti el oamenilor seara pe șosea, îsprăvi din răsboiu.

In ziua de 28 Iulie dimineață, regimentul 32 se afla în marginea satului Cosmești gata pentru atac.

Soarele ardea ucigător, apa lipsea, muștele băzăuau, iar misrosul cadavrelor de pe camp săreau respirația imposibilă.

In aşteptare ofișerii și trupa desbrăcaseră vestoanele rămând în cămăși.

La orele 11 ordinul de înaintare sosi. În sunetul trompetelor, strigând „ura” ostașii porniră la atac.

Tunul bubuiu, mitralierele răpăiau, grenadele explodaau, fulmul învăluia totul, transformând câmpul de bătăie într-un infern, iar pe ostașii cari luptau în cămăși, în niște cavaleri ai Apocalipsului.

Fără ca să mai opună rezistență, nemții se retrăgeau în desordine.

In fruntea companiei, căpitanul Cerbu înainta vîjelios, când împiedicându-se de un cadavru căzu. Ridicându-se îl găsi în fața sa pe Turturică pe care vrăsilea „virtutea militară” iar pe umăr să-l dea la o parte, dar în același timp acesta îl căzu în brațe.

O dâră roșie în piept arăta că fusese rănit.

Dintr-o privire căpitanul înțelese. Un neamț rănit trăsesese, și glonțul destinat lui, îl primise Turturică care și acoperise cu pieptul comandanțul.

Căpitanul Cerbu, adânc cunoșteator de oameni, făcuse cu o decorație și două galioane de lăru, dintr'un om fricos, un erou.

Acum Turturică le plătea cu viața lui. Cu mare greutate își băgă mâna în săm și scoase o fotografie. Încercă să vorbească dar nu putu.

Căpitanul luă poza, o poză făcută la bălcu la Filipești, unde Turturică era pozat cu nevesta și copilul, și înțelese.

Tinându-i capul pe brat, acolo pe câmp plin de fum și cadavre îi spuse cu glasul surgumat: „Turturică... nevesta ta... copilul... voiu avea grija de ei”.

Rănitul zâmbi și închise ochii.

Marina lui Turturică era tare supărată.

După ce-i murise bărbatul la răsboi, venise acum un maior, care după ce vorbise cu fruntașii satului îi luase băiatul la oraș ca să-l dea în școală de învățători.

Ea rămânea deci singură fără nici-o mândăre.

E drept că maiorul îi vorbise bland, îi săduse câteva lucruri cari fuseseră ale bărbatului ei, o decorație și ceva bani.

Dar putea ea femei necăzuță să mai fie mulțumită? Ea vrea să aibă băiatul lîngă ea. Dar nimeni nu asculta. Nu-i mai rămâneau decât lacrimile, să și ușureze suflul.

*

Întemându-l în școală normală majorul Cerbu vorbise directorului și profesorilor cerându-le toată soluționarea pentru elevul Turturică Dan.

Dar șumai după 3 zile de școală, copilul se simțise străin și părăsit, mai ales că mulți băieți rădeau de el că are pielea neagră și nu-l lăsuau în patru. A 4-a zi cățiva mai colțați și căutări pricină și bătură până la sânge.

Cazul ajunse la cancelarie și atunci directorul personal făcu cercetări.

Vinovat fu găsit Stângă I. Petre, un băiat mare ca un bivol, care sta în bancă din fund.

Pedagog distins profesorul Dimitriu, prim mănu căruia trecu sărătări multe serii de elevi, înțelese că cea mai mare pedeapsă pentru vinovat e cuvântul. Si vorbi în fața clasei în așa fel că toți elevii se rușină, iar Stângă I. Petre, isbuință în plan și ceru iertare.

Din ziua aceia, cei mai buni prieteni în școală au fost Stângă I. Petre băiatul butucănos și mama și firavul Turturică Dan; iar 6 ani mai târziu când terminau școală normală, directorul înmânându-le diplomele și dădea exemplu pe școală de cea mai aleasă prietenie.

Hazardul a făcut ca învățătorul Turturică Dan să fie numit într-o comună din apropierea câmpului pe care murise tatăl său, comună în care începu să muncească cu tot avântul tineretii sale.

Înființă cu copiii un cor la biserică, spre mulțumirea părintelui Matache, organiză sezoană, de Crăciun făcă un Irod cu flăcăii satului, iar hora, mândra horă românească, care până acum se făcea la cărția, se încreștea Duminica în curtea școală, spre desesperarea lui jupan Avram cărțumarul, care și vedea negoțul amenințat și care spunea că: „aistă bună nu e treabă, cu domn învățător istă, care nu-i om ca tăți oamenii”.

De era cineva bolnav, învățătorul cel nou era lângă el, căsătorește și cu vre-o doctorie din mica farmacie pe care o făcuse la școală, iar când avea timp liber îl găseai stând de vorbă cu bătrânilor și cu fruntașii satului, sfătuindu-se cam ce-ar mai trebui de făcut pentru binele obștei.

Acum era în zor cu pregătirea unei serbări, care avea să fie de ziua Eroilor la desvelirea monumentului ridicat în sat și la care trebuia să ia parte copiii jude-

ștește.

Iar când moș Iordache și spuse c'a auzit el într-o seară la cărția pe părintele Matache și pe bădeaua Pintilie primarul,

vorbind ca să-l însoare aci și să-i dea un loc de casă, ca să-l lege de sat, și s'o aducă și pe ea, Marina, să stea cu ei, plânsă de abinele.

Prin prea multe bucurii trebuse în ziua aceea, ea care de-

când se născuse năvăse parte decât de necazuri.

In dimineață serbării pe soseaua care cobora în sat, gomeau două automobile cu fruntașii de la oraș, printre care se afla și colonelul Cerbu, de curând numit comandanțul regimentului de infanterie.

Din urmă ajunseră o femeie mică, cu o boceluță în spate, care mergea pe marginea drumului.

Colonelul Cerbu avu o treșire, dar viteza mașinii și discuția celorlalți nu-i dădură pas să găndească de unde cunoaște această față suptă de suferință.

Căci femeia nu era alta decât Marina lui Turturică, care în cinstea de dor plecase din satul depe Valea Prahovei să-si vadă băiatul la Filipești.

Lângă monument găsiră o femeie care aprinsese o lutmăre și îngrenunchi se rugă.

Când îi văzu pe cei doi se ridică și spuse tulbură: „mai că, mi-s-a părut azi când vorbeai tu, că soldatul ăsta e taicăto”.

Mișcat, colonelul le pușe mănu pe umeri și privi bronzul. Si minune; uniti în gând și cu ochii împănenjeni de lacrimi, li se păru la căteșitri că ostașul de pe soclu e caporalul Turturică, care aureolat de razele asfințitului se transformase într-un apostol și le grăia bland:

„Pace Vouă!“

Gh. Eftimiu.

D-l G-ral Gabriel Marinescu
Subsecretar de Stat la Interne și
Prefectul Poliției Capitalei
Președinte de onoare al asociației
noastre

Măria Sa Marele Voevod
MIHAI
de Alba Iulia
Moștenitorul Tronului

IP.S.S. Patriarhul Dr. Miron
Şeful Bisericii Ortodoxe Române
ub a cărui Inaltă oblađuire a luat ființă
asociația noastră

Pretul biruinții!

Tip. ATHENEU Str. Doamnei 14, Tel.: 4-28-97

Ziua Eroilor

Războiul, cel mai mare
prăpăd al omenirii, este
piatra de încercare a su-
fletelor mari; căci nu
mai el scoate în plină lu-
mină adevăratale valori

Maria
Regina României

Peste două zile e
sărbătoarea eroilor,
cari cu sângele și viața
lor au făcut România-
Mare.

Plecăți în vara lui
1916 dela vîtrele lor,
la chemarea Regelui
și-a Tării, au schim-
bat sumanul și căciula
pe tunică și capelă,
sapă pe pușcă, plugul
pe tun, și-au luptat
pentru repararea celei
mai mari nedreptăți
naționale pe care a
cunoscut-o istoria, au
luptat pentru infăptu-
irea visului de veacuri.

La Jiu, pe Argeș, la
Tabla-Buții, pe Căpă-
tâna-Porcului, la Nă-
moloasa, Cașin, Clă-
bucetul-Baiului, în
toate părțile, au ară-
tat dușmanului, că
chiar dacă el le era
superior din punct de
vedere al armamentu-
lui și-al numărului, ei
luptau cu sufletul și cu
credința că trebuie să
învingă!

Apoi la Mărăști,
Mărășeti și Oituz au
scris cu litere de foc și
sânghe că «Românul
nu pierde» făcând pe
dușmanul care până
aci ne considera bar-
bari, să ne respecte și
să ne admire!

Se cuvine deci, ca
în această zi consa-
crată amintirii eroilor
naționali, să îngenun-
chiem în fața sfintelor
lor morminte și să le
proslăvим memoria!

N. Niculescu
Secretar general.